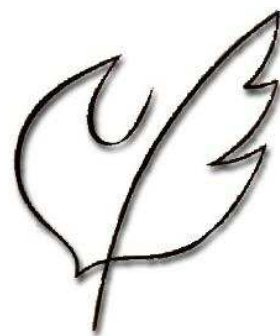

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
V. évfolyam 7. szám (43.) - 2008. szeptember

Tanévkezdet: A jóság „hatása”

Nyári hittantáborunk lelki vezérfonalát több év után ismét Moha bácsi meséire fűztük fel. Az utolsó napon, hazainduláskor került sor az egyik legkedvesebbre: *Moha a Tátrában*. Röviden a mese arról szól, hogy Moha, a kistörpe két hétre fölmege a Magas-Tátrába, és ott fenn, a Csend birodalmában hozzá szokik füle és szíve a csendhez, és elhatározza, hogy visszatérve Törpeházára jó lesz, és jóságával bizonyára hatni tud társaira is. De hazatérve elkedvetlenedve tapasztalja, hogy nem hogy ő nem tud hatni, de inkább órá ragad hamar a rosszság. Kezdetben rossz tanáccsal látják el: „*Ne menj közénk!*” Aztán belátja, hogy nem ez a helyes út, és sikerül is jónak maradnia. De mikor találkozik Földgyszakáll bácsival, elpanaszolja neki: „*Senki se változott meg egy picikét se. Semmi hatása se volt jó viselkedésnek!*” Akkor hangzik el a mese

örök érvényű tanítása: „*Ne úgy mondd: 'Nem volt', hanem így mondd: 'Nem vettem észre!' Mert hogy ne lenne hatása, az lehetetlen. Az viszont lehetséges, hogy a változás nem törpetársaidban, hanem az ő gyermekeikben ölt testet, ha majd harminc vagy ötven év múlva elmondják nekik, milyen volt az ő Moha pajtásuk. Talán lángot vet valamelyik lelkében egy picinyke parázs, és ő lesz olyanná, amilyenné te az édesapját szeretted volna változtatni egyetlen délután. Olyan a hatás, mint a bűvő patak, csordogál a föld alatt. Aztán egyszerre csak felszínre buggyan valamelyik völgyben. Vagy átmelegszik a föld mélyében, és gyógyerejű hőforrásként tör elő. Nem puszkagolyó a hatás, hogy egyetlen pillanat alatt célba röppenjen: a természet pillanatai évszázadok. Te meg a természet munkatársa vagy. Lehet, hogy te már régóta porladozni fogsz a*

törpeházi temetőben, amikor viselkedésed és életed elkezd jellemet alkotni, emberebb embert teremteni.”

Ezek a mondatok rajzanak a fejemben, amikor most tanévkezdetkor újra indulnak a hittanok, alakulnak a csoportok, és töretlen a reményünk, hogy a Jó, amit befogadtunk és továbbadunk, valamikor gyümölcsöt terem. Jézus még azt is megadja néha, hogy szüretelhetünk belőle. Úgy legyen!

Márton atya

Szentlélek Szeminárium indul a plébánián **október 2-án**. Ez egy 8 héten keresztül tartó „lelkigyakorlat”, melynek során hetenként egyszer, csütörtök esténként találkozunk ½ 8-kor, és keresztény életünk megújítását segíti elő. Vezeti Kemenes Gábor és munkatársai. Jelentkezni Márton atyánál lehet. Hívjuk erre a felnőtt testvéreket és az ifjúságot!

Plébániai Családos tábor

„Sok-sok apró mozzanat, esemény - közös játékok, tánc, vetélkedő, kirándulás, csoportbeszélgetések, szentmise, gyermekek könyörgései vagy csak egy-egy séta az ebédhez, vacsorához - tette oly színessé, széppé négy napunkat Piliscsabán. Igazából semmi rendkívüli nem történt ott, azokban a napokban, mégis olyan igazi, nagy-családos együttlétté vált, valódi békét teremtett a szívekben és valahogy mintha ablakot nyitott volna a mennyországra... (még jó hogy a könnyeket így nem lehet átadni...)”

M. Andrea

„Kicsit aggódtam, hogy hogyan fogadja majd 6 éves, súlyosan sérült gyermekünket a többi táborozó család gyermeke. Máté ugyanis nem tud önállóan ülni, állni, járni, enni és

beszélni. Ahhoz, hogy valaki valódi kapcsolatba kerüljön vele, szélesre kell tárnia a szívét. Vajon képesek-e, és hajlandók-e erre a gyerekek? Az aggodalmam azonban gyorsan elszállt, amikor kislányunk a második napon elmesélte, hogy tanúja volt egy kedves jelenetnek. Máté közelében állt éppen, amikor látja, hogy odamegy a kisöccséhez az egyik felsős fiú, és a világ legtermészetesebb hangján így szól hozzá: „Úgy tudom, téged Máténak hívnak. Én Marci vagyok. Két M betűs. Akkor mi barátok leszünk...” - és gyöngéden megrázza az apró kezecskét.

Igen, azt hiszem, így kezdődik minden nagyszerű dolog a világon: kitarjuk a szívünket...”

K. Andrea

„Második éve veszünk részt a nyári családos táborban. Tavaly nagyon jól éreztük magunkat, sok lelki élménnyel, pozitív benyomásokkal tértünk haza. Idén mi magunk is részt vettünk a szervezésben. Nagyon sokat adott, hogy nem csak résztvevői, hanem csinálói is voltunk a dolgoknak, így még inkább a sajátunknak érezhettük a tábort. Mindenkit buzdítunk, hogy jöjjön el és vegyen részt a szervezésben is. Nagyon nagy lelki erőforrássá tud válni, maradandó élmény.”

Huba és Juli

„Egy kedves-vicces sztori jut eszembe a családos táborral kapcsolatban. A táborban nem csak gyermekeink szoktak játszani, hanem mi magunk is, pl. az esti

felnőtt beszélgetések előtt. Az egyik ilyen játék kapcsán 8, a családunkra jellemző dolgot írtunk fel egy papírra, a lapokat bedobtuk egy kalapba, majd minden család húzhatott egyet. A cédulán lévő 8 pont felolvasása során közösen kellett kitalálni, melyik családról lehet szó. Az egyik lapon többek között ez szerepelt: "Ifjú koromban madarakkal akartam foglalkozni, de végül egy birkanyáját bíztak rám!" Ekkor már mindenki tudta, hogy "Pásztorunkról" van szó. Márton atya büszkén mesélte: "Bizony! Jártam az erdőket, figyeltem a madarakat... Még most is megvan a madártoll-gyűjteményem, meg lehet nézni!" "És jobbak a bárányok a madaraknál?" - kérdezte valaki. "Hát, nézd meg a gyűjteményét!" - vágta rá viccesen egy apuka."

P. Laci

Közös középiskolás tábor

Július 21-től egy héten át tartott a nagyszabású közös ifi táborunk Szögligeten, melyen 4 szomszédos plébánia középiskolásai vettek részt. Szép számmal érkeztünk Soroksár-Újtelep, Szemeretelep, Havanna és Pestszentimre plébániákról (60-an voltunk összesen). Az első nap kiscsoportokba osztottak bennünket korosztály szerint. Ezek a csapatok a hét folyamán közösen elmélkedtek, be-

szélgettek, és a vetélkedőkön együtt vettek részt.

Napirendünk állandó része volt az ébresztő utáni reggeli torna, amit rendszerint egyéni 10 perces Szentírás-olvasás követett. Minden napnak megvolt a maga fő témája, amit Pál apostol leveleiből vettünk. A közösséggé formálódás, a szeretet nyelve, az áldozatkészség, a régi és az „új ember” viszonya, hitünk küzdelmei, az egység megvalósulása – csak hogy párat említsek. Először mindenki egyénileg elmélkedett az adott szentírási részen. Nekem nagyon tetszett ezeknek a perceknek a csöndje és nyugalma. Néha direkt ezért felnéztem a Bibliámból, hogy körültekintsek az elmélyült arcokon. Később kiscsoportos beszélgetésekben osztottuk meg gondolatainkat, és az atyák is szóltak pár szót a témáról. A szentmiséken kívül a lelki programok közül szintén sokat jelentett, hogy naponta együtt zsolozsmáztunk.

Természetesen rengeteg játék és vetélkedő színesítette a napokat. A legizgalmasabb talán az éjszakai állomás-keresős túra, és az egyes csapatok által a többiek számára készített gördülős akadályverseny volt. Ezen felül még templomot is építettünk az erdőben. Ez elég nagy kihívásnak tűnt, különösen az elején. A munkálatokat ugyan felosztottuk az elején, de végül mindenki közösen dolgozott a másikkal. Ki-ki beleadhatta a maga kreativitását. Végül kétkezi munkánkból felépült a saját kis kápolnánk. Itt tartottuk a szentmisét, amikor az időjárás is engedte, egy este pedig szentségimádást tartottunk. Számomra ez a tábor legszebb mozzanatai közé tartozott. A természet lágy ölén, valódi csendben és nyugalomban volt köztünk Jézus.

Hangulatosak voltak az esti tábortüzek is, és a sok színes program között az egész napos túra és a közös sportolás. Számomra nagy lelki töltést hozott a tábor, különösen a lelki programokat élveztem. Szerencsésen egy nagyon jó és összetartó kiscsoportba kerültem, akikkel minden alkalommal öröm volt együtt lenni. Örülök, hogy ott lehettem, és hálás vagyok az atyáknak, a segítőknek és az ifi vezetőknek.

Pánczél Viki

Levél a szögligeti állomásról...

Kivonultunk a pusztába, hogy négy plébánia fiataljaival, Szent Pál lelkületében együtt legyünk. Minden napunkat egy-egy, Pál apostol leveleiből vett részlet tükrében próbáltuk megélni...

Engem már itthon is nagy izgalom fogott el, mivel azt a megtisztelő feladatot kaptam, hogy szervezője lehettem a tábornak. Életem első nagy tábori feladatai közé tartozott az is, hogy csoportot vezethettem. Nehezítette helyzetemet, hogy csoportom - egy lány kivételével - fiukból állt. Nagyon nehéz út vezetett az ő lelkükhöz, néha komolyan meg kellett küzdenem velük. Volt, hogy úgy éreztem, hogy hajamat tépve kifutnék a világból... Előfordult az is, hogy nem a fiúkat, hanem magamat

kellett megnevelnem már a csoport-beszélgetések előtt, nehogy valami olyat tegyek vagy mondjak, ami sem „fiaimra”, sem magamra nézve nem lenne túl előnyös... Fárasztó feladat noszogatni az embereket, hogy aktívan részt vegyenek a közösségi együtt-léteken, és mindenki beletegyje a magáét a szentmisébe, a lánctalpas vetélkedőbe, a sportversenybe, az éjszakai bátorság-próbába, színes délutános előadásokba, és senki se húzza ki magát a konyhai szolgálat alól se. És persze ne feledkezzünk meg a templomépítésről sem. Hát mit tegyek? Istenbe vetett bizalommal kell megtanulnom ezt is, mint annyi mást. Cél az egy testté, egy lélekké válás... Egy hét azonban nagyon kevés ehhez. Ahhoz viszont elég, hogy Isten rajtunk, vezetőkön és atyákon keresztül elhintse a magvakat, amiknek termését mi – akik vérrel verejtékezve Isten ügyét szolgáljuk – most nem láthatjuk... Bízunk kell abban, hogy Isten küld hozzájuk embereket, akiknek hatására a mi magvaink csírázni kezdenek. De azt hiszem, hogy Krisztusban való fáradozásunk megtermette egyik gyümölcsét, igaz nagyon kicsi termést, de ez minden áldozatot megért. Egy kedves ismerősömnek megismerhettem egy olyan oldalát, amit - őszintén szólva - ki sem néztem volna belőle. Hálásan köszönöm az Úrnak! ...

Most hazafelé tartok, elhagyom Szögligetet, Miskolcot, Nyékládházát... Valaminek vége lett, de lesz ebből egy új. Szép lassan lelki templommá épülünk Krisztusban. Ez lassú folyamat, amelyben minden munkafázisnak megvan a felelőse. Ki a köveket hordja, ki pedig a gallyakat. Van, aki rönköt fűrészsel, mások ásnak... Erdei kápolnánk is szép lassan elkészült, és

bemutathattuk benne a Szent Áldozatot. Egy napon, talán a Szentlélek katedrálisának oltárán áldozhatunk a saját életünkkel. Záró szentmisénk alkalmával mindenki kiengesztelődhetett a másikkal. A tábor hatvan százaléka élt a lehetőséggel. Megdöbbenő volt... Utolsó napon az erdei katedrálisban mutattuk be a „tábort elhagyó” misét. Néztem a fákat, a sziklákat, a templomot, amit a természet elemeiből hoztunk létre. Fájt a szívem, hogy itt hagyjuk életünk egyik munkáját. Ki mutat be itt ezután szentmisét? Egyszerűen itt áll üresen az erdő közepén... De ki tudja?... Talán egy fagyos téli napon egy testében, lelkében megfáradt vándor téved arra, és megtalálja azt, amit egész életében keresett... Bárhogy is legyen, én hiszem, hogy ha minden követ megmozgatunk másokért, fáradozunk értük, és látszólag nincs semmi eredmény, Isten mégis beforgatja kegyelmekké, és felhasználja önmagunk és mások javára. Ez talán csak holnapután, vagy tíz-húsz év múlva lesz nyilvánvaló, de lehet, hogy csak amikor földi pályafutásuk véget ér. A vonaton ülök. Nézem a síneket, a váltókat, amint a vonat átszáguld rajtuk. Elhagyom Szögligetet. Elsuhannak a fák, a hegyek, a mezők, az utak. Elvégeztem, amit rám bízta. Magam mögött hagyok mindent, és előre nézek. Futok az égi jutalomért, amelyre Jézus meghívott... Viszlát Szögliget! Viszlát többiek! Most újra útra kelek... Vár rám a világ... Na, és egy újabb hittanos tábor...

„Végzéseitek útját futva járom, mert szívemet kitágítottad.” (Zsolt. 118)

J. Marcsi

Hittantábor 2008 - Rostallói kulcsosház

Az 1-6. osztályos korosztálynak idén a Zemplénben szerveztünk tábort. A 34 résztvevő családiás 8 napot töltött együtt július 31-től. Egy 5-dikes és egy 6-dikos hittanosunk beszámolóját olvashatjuk:

Nagyon tetszett a tábor! Igazából nem tudom megmondani, mi volt a legnagyobb élményem, annyira remek volt. Márton atya mindennap olvasott egy mesét Moha bácsi történeteiből. Nagyon szépek voltak, de most inkább felsorolom a programokat:

Az első nap csoportokra oszlottunk. Négy csapat lett: Görögtűz, Esőállók, Életvidám és végül a mi csoportunk, a Vízfakasztók. Ezek a tábor végéig megmaradtak.

Az egynapos túra a második napon volt. Jó volt, de fárasztó. Izgalmas része volt, amikor egy sziklában lévő természetesen hasadékon másztunk át. A misét az erdőben tartottuk. A számháború táboraink alapvető programja. Mint mindig, most is nagy küzdelmek voltak. Két menet volt, a másodikban a piros csapat pillanatok alatt lerohant minket. (Piri még a „gerilla” harcmódot is bevetette ellenünk.) A végsőig harcoltunk, de hiába. Olyan váratlan volt a támadás, hogy a csapat felét elvesztettük, így aztán az ellenfél túlerőbe került. Az éjszakai túra a három legnagyobb élménye. Egy

darabig zseblámpákkal mentünk, majd leoltottuk azokat, és így teljes lett a sötétség. Háromszor volt tábortűz, amin sokat énekeltünk. Az egyik afrikai népdal szövegét le is írom: Oké-doké, doké-oké, itten-ditten, ditten-itten, iszperilottem, bottem, bonászkálittán váttáncsu. Mindannyian jól szórakoztunk. Az akadályversenyre az erdőben, a sorversenyre a táborban került sor. Mind a kettő nagyon jó volt, de különösen az első, ahol vezetők nélkül, jelzéseket követve kellett megtalálnunk az erdőben az állomásokat. Az esti szentségimádás alatt úgy éreztem, mintha Krisztus mosolyogna rám az ostyából. A tábor végén volt a színes est. Ezen humoros történeteket adtak elő a csoportok a tábor életéből. Volt egy patak, ahol gátat építettünk, és ahol háton locsoltam vezetőmet, Gabit, aki erre megkergetett. Négy éve járok hittantáborokba, de szerintem ez volt a legjobb.

Csernyus Marci

Mint minden hittantábor, a mostani is felejthetetlen élményekkel gazdagított minket. Pár nap távol az autók, a tömérdek ember és az elektronika megszokott, már-már „természetessé” vált zajától. Nyolc nap... Ennyi jutott a természet csöndjéből, a friss levegőből. Ahogy észrevettem, az először táborozók, akiknek még nem volt szerencséjük részt venni közösségünkben, meglepődve tapasztalták, hogy mennyire más itt mindenki, mint a suliban vagy a városban. Rengeteg közösségi program, mint a tábortűzi sütögetések és éneklések, az izgalmas vetélkedők között az akadályverseny, ahol a csapatok a saját leleményességükre lettek hagyva az erdőben, bízva, hogy eljutnak a célig. Az imádságok és a

misék, ahol lelkiileg közelebb kerülhettünk Istenhez. Hihetetlen, milyen rövid idő alatt összekovácsolódott a társaság, ennyi gyerek és mindig segítőkész felnőtt. Biztos, hogy a következő nyáron is részt veszek ebben a táborban.

Jarabin Boldizsár

Babák és mamák nyara

A szünidő beköszöntével idén is átalakult a baba-mama klub menetrendje. A cserkészház helyett mindig más-más családnál gyűltünk össze. A találkozók krónikája nem hosszú: „Megérkeztünk, eszegettünk-iszogattunk, játszottunk, ismerkedtünk egymással és egymás játékaival, megörültünk a „kiöregedett”, komoly iskolássá vált egykori babáknak, forró napokon vízbe csobbantunk, átfáztunk, kifáradtunk, néha elaludtunk anya vállán, aztán új erőre kapva majszolgattunk valamit, hintáztunk és homokoztunk, végül sok-sok anyai nőgatásra hazaindultunk. Látszólag csak szórakoztunk és viháncoltunk, de valójában kemény munkát végeztünk, előbbre jutottunk a világ felfedezésében. És néha hagytuk anyát, hogy beszélgesse nyugodtan a többi anyukával...”

Bakó Dóra

Nyári élmény

Családunk kedves meghívást kapott a nyáron az egyik BMC-s (Baba-mama klub) anyukától: „Gyertek el, töltsétek egy hetet velünk szögligeti nyaralónkban.”

Igent mondtunk, és egy másik vendég családdal együtt az Aggteleki Nemzeti Park területén található régi településen töltöttünk augusztusban egy hetet. Sok élménnyel, tapasztalattal gazdagabban jöttünk haza. Jó volt látni, hogy ki hogyan oldja meg a gyermeke körüli dolgokat, milyen türelemmel, odafigyeléssel kezelnek problémákat. Családjaink jobban megismerhették egymást. Míg a gyerekek együtt játszottak, addig a felnőtteknek is volt ideje beszélgetni. *Huba és Juli*

Indul a hittanos év!

Tanévkezdő szentmisénkkel megkezdődött a hittanos év: Veni Sancte! Jöjj Szentlélek! Kérjük közösen a Szeretet Lelkének kegyelmét, hogy épüljön közöttünk az Isten Ország! A hittancsoportok szeptember 15-én indulnak. A tavalyi évben 149 plébániai hittanosunk volt, és idén remélhetőleg újabbak csatlakoznak hozzánk. Minden korosztályban – óvodáskortól kezdve – indulnak csoportok egyetemista korig. Kérünk Benneteket, hogy a **hittan beíratásról** szóljatok a szomszédoknak, ismerősöknek, akiknek van hittanos korú gyermeke. A plébániai hittancsoportok időbeosztását a templomi faliújságon vagy a honlapon is meg lehet tekinteni.

PLÉBÁNIAI HITTANC SOPORTOK

2008/2009-es tanévben

*A hittancsoportok szeptember 15-étől
indulnak!*

<u>CSOPORT</u>	<u>IDŐPONT</u>
Óvodások (kis- és középsős)	Hétfő ½ 5 óra
Óvodások (nagysoportos)	Kedd ½ 5 óra
1. osztály	Szerda ½ 5 óra
2. osztály (elsőáldozók I. év)	Hétfő ½ 6 óra
3. osztály (elsőáldozók II. év)	Csütörtök ½ 5 óra
4. osztály	Szerda ½ 5 óra
5. osztály	Kedd ½ 5 óra
6. osztály	Hétfő ½ 5 óra
7. osztály	Kedd 6 óra
8-9. osztály	Szerda 6 óra
10-11. osztály	Hétfő 6 óra
Ifjúsági (12. o.-tól és egyetem)	Csütörtök ½ 8
Házass hittan	hónap 2. péntekén ½ 9
Felnőtt kezdő hittan	Hétfő ½ 9 (kéthetenként páros hetek hétfőin)
Felnőtt hittan	<i>később hirdetett időpontban</i>
Felnőtt Bibliaóra	<i>később hirdetett időpontban</i>

A hittanok helyszíne a plébánia kertjében lévő „Cserkészház” (amelynek bejárata a Címer u. felőli oldalon lévő kertkapunál van) vagy a plébániai tanácsterem.

A hittancsoportokhoz az év folyamán később is lehet csatlakozni.

Isten Tenyerén

Lelki élmények egy autóbaleset kapcsán

Csattanás. Légzsák, füst, por, bűdös. Köhögni kezdek, de nem tudok igazán, fáj a mellkasom. Ha fáj, azt jelenti, élek. Nem, ezt még nem tudtam akkor. Alászáll a füst, lelohad a légzsák, próbálom nyitni az ajtót, beszorult. Csak levegőt akartam kapni, levegőt! Megéreztem a lábaim, azok is fájnak, tehát biztosan élek. Zokogni kezdtem, majd elfordítottam a kulcsot, hogy a nyavalyás modern elektromos ablakemelővel végre leeresszem az ablakomat, ily módon jutva friss levegőhöz, ha már kiszállni nem tudok. Kihajoltam az ablakomon, csak azt ismételtettem köhögve, zokogva, hogy nem tudok kiszállni. Az emberek ügyesen kikerültek, bár elég nehéz volt nekik, mivel a karambol teljesen lezárta az útkereszteződést. Egy-egy részvétnyilvánító pillantást kaptam az anyósülésekről, de senki nem állt meg. Ez még az első két perc a koccanás után. Egyedül voltam. Legalábbis akkor azt hittem, egyedül vagyok. Félttem. Nem pergett le előttem az életem, talán ez volt az első komoly jel, amiből kezdtem sejteni, hogy élek. Nem azért kerülnek ki az emberek, mert nincs mit segíteni rajtam, hanem azért, mert sietnek, és talán kicsit ők is félnek. Előkaptam a telefonom, édesanyámat tárcsáztam, aki nem 5 percre volt tőlem, hanem 150 km-re. Neki is belezokogtam a telefonba, hogy balesetem van, és nem tudok kiszállni, és nem tudom, mi történt. Azt a szót nem használtam, hogy 'félek', pedig ez volt az egyetlen rám nézve értelmezhető kifejezés. Aztán egyszer csak lemerült a telefonom, nincs rajta pénz, megszűnik a kapcsolat édesanyámmal is. Ismét egyedül. Sms-t írtam

a kolleganómnek, hogy hívjon. Azonnal hívott, 20 perc alatt odaért hozzám. Közben kiszállt a másik autóból a fiatalember, és odajött. Megszólított. – Jól van? Megörültem a kérdésnek. Az első élő ember... persze tovább sírtam: – Nem tudom, de nem tudok kiszállni. – Másik oldalon próbálta?... Micsoda józanság! Eszembe sem jutott. De az sem, hogy mozognak a lábaim. Mozogtak. Kiszálltam a másik oldalon. Begörnyedve, most már éles fájdalommal a mellkasomban, folytattam a sírást immár szabad levegőn. Kicsit később beültünk az ún. károkozó járműbe, mivel szakadt az eső. Elővettem a baleseti bejelentőlapot, amit a józan fél el is kezdett nyomban kitölteni, elvállalta a felelősséget. Szemből nézve a kocsimat megint átfutott bennem néhány gondolat, és akkor már azt ismételtettem magamban, hogy nem szabad elájulnom, míg ide nem érnek a barátaim. Nem ájultam el, pedig közel voltam hozzá, szédelegtem. És akkor megláttam őket. Nekik is sírtam. Segítettek mindenben. Én visszagondoltam az egyedül töltött kb. 25 percre.

Miért mondok ilyet, hogy egyedül voltam? Milyen joggon? Hogy lettem volna egyedül? Talán ilyen helyzetben

nekem van annyi eszem, hogy a baleset után azonnal kikapcsoljam a biztonsági övemet, amiről azt sem tudtam, hogy mikor kapcsoltam be??? Hogy azonnal megpróbáljak kiszállni a kocsiból? Hogy két köhögés után, mikor kezdett tisztulni a látvány, előbb leállítsam az ablaktörlőt, majd „letekerjem” az ablakaim, ami jelen esetben igen bonyolult volt? Hogy édesanyámat hívjam először, és ne a rendőrséget, pedig édesanyám nem tudott segíteni? Ki nyugtatta meg édesanyámat, hogy nem kell föl pattannia az első vonatra, fog még velem találkozni? Én biztosan nem, mert én a frászt hoztam rá. Miért nem ájultam el a sokktól? Nem vagyok annyira stramm gyerek. Hogy gondoltam volna végig, hogy bár nincs pénz a telefonomon, üzenetet még tudok küldeni, mivel olyan díjcsomagban vagyok??? Hogy találtam meg a bejelentőlapot, a tollat, amit egyébként soha nem találok???

Félek egyedül. Nem szeretek egyedül lenni. Nem azért maradhatott volna a testem a kocsiban, mert veszélyes kereszteződésben ütköztem, hanem mert annyira nem figyeltem, amennyire a másik vezető sem. Mert mindketten óriási sebességgel tűntünk elő a semmiből. Nincs jogom játszani az életemmel. Nem halhattam meg, mert édesanyám nem volt a közelemben. Egyetlen rokonom nem volt a közelemben. De nem az én érdemem, hogy élek. A Jó Isten a tenyerén tartott, még csak a lábam sem lógott le. Kényelmes volt, meleg, puha.

Sajnálom a másik embert, aki belém jött. Ő egyedül volt. De ezt csak sokkal később tudtam meg. Nem Istenben hisz, az autójában. Neki az volt az élete. Emlékszem a szavaira, mikor vissza-kérdeztem, hogy ő jól van-e. „Nem érdekel. Nem vagyok jól, vége az életemnek, eddig tartott. Nekem Ő volt

az életem, innentől kezdve nincs értelme...”

Hétfőn este megfogalmaztam magamban valamit, amit régóta készültem meggyónni. Persze hogy kedden reggel, az ütközés után 5 perccel ez is eszembe jutott. Felhívom Márton atyát, hogy gyónjak neki, mielőtt elalszom... De az Úristen megsimogatta a vállamat, és azt súgta: - Pihenj egy kicsit, kimerültél, lesz még alkalmad gyónni, de most itt vagyok melletted, nekem add a terhedet...

Mostanában eléggé el voltam keseredve, hogy tulajdonképpen nem is lenne olyan feltűnő, ha én nem lennék. Nem, nem az öngyilkosság gondolata kísértett, csak a jövőm aggasztott. Most erős jelét adta az én Mennyei Atyám, hogy tervei vannak még velem. Amihez a fizikai egészségem is szükségeltetik. Hát persze! Ezért mentek tovább az emberek a balesetemnél, ezért nem álltak meg. Ők látták, hogy nem vagyok egyedül, jó kezekben vagyok. ☺ Karcolásokkal úsztam meg, és kicsit még nehezen veszem a levegőt. De nem a légzsák vagy a biztonsági öv, hanem a Puha Tenyér fogta föl az ütközést. Tudom, érzem...

G. Édua

„Nem vagy egyedül!”

Szeretettel várjuk 2008. szeptember 27-én azokat az anyukákat és apukákat, akik sérült gyermeket nevelnek a családjukban. Ezen a szombati napon „Nem vagy egyedül” mottóval szülőklub indul de. 10 órakor a Cserkészházban. A szülők beszélgetését pszichológus segíti, a gyermekekre addig szakképzett konduktorok, gyógypedagógusok vigyáznak. Az első témánk: Változik-e a szülőszerep, ha sérült a gyermek? Szeretettel várunk minden érintett családot! A következő alkalmak minden hónap utolsó szombatján lesznek de. 10 órakor. Kérjük a kedves híveket, ha ismernek ilyen családot, jelezzék nekik ezt a lehetőséget! Kovács Andrea 06/20/445 87 86

A tanév kezdetével újra indulnak az év közbeni hittanos **mini-táborok**. A **felső tagozatosok** számára **szeptember 26-28.** közötti hétvégén rendezzük Nagybörzsönyben. Az **alsó tagozat** számára **október 10-12.** Dömösön. Lesz egy külön közösségi hétvége a **középiskolások** részére is **november 21-23.** hétvégéjén. Írjuk be naptárunkba!

Családos kirándulás

Családos kirándulást szervezünk az egyházközség családjai számára 2008. szeptember 20-án, szombaton. Úticélunk Visegrád, a Bertényi Miklós Fűvészkert melletti hatalmas játszó- és pihenőpark. ½ 9-kor gyülekezés a templomnál, 9-kor indulás személyautókkal. Ebédet nem kell hozni (mert bográcsban fogunk főzni), csak italt, sütit, gyümölcsöt és bébieledelt. Pléd a fűre praktikus. Jelentkezést kérnénk a bogrács miatt Papp Julinál: 30/437-6423.

Látogass el plébániánk megújult honlapjára!

www.communio.hu/pestszentimre

Híreket, fényképgalériát és ismertetőket találsz!

Az Élet Könyvéből

Hálát adunk azokért, akik az elmúlt hónapokban megkeresztelkedtek vagy házasságot kötöttek egyházközségünkben. (2008. május-augusztus)

A keresztség szentségében részesedtek:

Rafael Gyula, Takács Richárd, Fendrik Csenge Emese, Jakab György, Lakatos Renáto, Lakatos Jázmin Dzsenna,

Lakatos Barbara Kármén, Kállai Krisztofer, Monhalt Anna, Hegyi Márton, Kereskai Dominik, Baranyai Beatrix Csenge, Farkas Martin, Buza Renáta, Abonyi-Tóth Ábel, Németh Zsófia, Frenyó Lilla, Villányi Anton.

A házasság szentségében részesedtek:

Samu Zoltán és Szigeti Kornélia, Nagy László és Pokol Dorothea, Reinprecht Károly és Balázs Gizella, Sipos Zoltán és Siklós Hajnalka, Bedi István és Tar Marianna, Élő János és Dékány Zsanett.

Rab Ráby

Az egyik reggeli szentmisén berepült egy pinty a templomba. Egy perc alatt utat tévesztve rab lett. Nem találta a kivezető utat. Rab lett, az Isten rabja. Megzavarta a szentmise áhítatát, mert minden szem rászégeződött. Oltárról a virágra, virágról a padra szállt. Szegénynek hogy verhetett a kicsi szíve. A szentmise után valaki megszólalt, hogy háló kellene, azzal meg lehetne fogni.

Valahogy én is így vagyok a lelki testvéreimmel. Háló kellene – szeretetre lenne szükség. Szeretnélek Rózsafüzér imádkozásra hívni benneteket! Olvastam: ahogy a hal nem tud víz nélkül élni, az ember sem tud ima nélkül élni, fejlődni. II. János Pál pápa írja: a Rózsafüzér legyen a fegyveretek! Ezzel az imádsággal háborúkat lehet megakadályozni. Ez a Sátán elleni harc. A Béke Királynője első kérése, hogy imádkozzatok a Rózsafüzért. Nem mindenki követte kérését, sajnos kitört a háború (Horvátország). Jó lenne egy szívvel-lélekkel imádkozni! Sok a baj, a betegség, fájdalom, sokan kérik, hogy imádkozzanak értük. A közös imádságnak nagyobb az ereje. Szent Ágoston mondta: Ha imádkozol, Isten kezét

fogod. Győzelem a Gonosz fölött. Különleges imádság, az Egyház imája. A négy Rózsafüzér Jézus életéről, nyilvános működéséről, haláláról és feltámadásáról szól. Élő Biblia. Szeresd a Rózsafüzért! Ne hidd, hogy idődet rabolod vele, az imádság meghozza gyümölcsét, kigyomlálja lelkedből a bűnt. Aki megtalálja az utat Isten anyjához, rátalál Isten Fiára. Aki kitart a Rózsafüzér imádságban, Jézus egész életével egyesül. A Rózsafüzér egy hosszú lánc, amely összeköti a mennyet a földdel. Egyik vége a mi kezünkben van, a másik a Szentséges Szűz kezében. Az ima, mint a tömjénfüst, felemelkedik a Mindenható szívéhez. Kedves Testvéreim, gyertek, imádkozzunk együtt! Szeretettel:

Pappné Erzszi

Plébániánk bankszámlaszáma:
**Pestszentimrei Római Katolikus
 Plébánia**
10103881-45238100-01000004

Önkéntes hozzájárulás (egyházi adó)

Egyházközségünkben sajnos igen kevesen fizetik az egyházi adót. Nagyrészt ennek kellene fedeznie épületeink és közösségünk kiadásait. A püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. Továbbra is tudunk adni **készpénzbefizetési (sárga) csekket**, amelyen egyházközségünk részére az egyházi adót vagy adományt be lehet fizetni. A személyi jövedelemadóból levonható a befizetett összeg 30 %-a. Erről igazolást adunk 5.000.- Ft feletti befizetések esetén, ha a csekk közlemény rovatában feltüntetjük az adószámot. Közcélú adományok esetén cégeknek is tudunk igazolást adni. Természetesen ekkor befizetőként a cég nevét és adószámát kell megadni.

Csekket a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen továbbra is be lehet fizetni a hozzájárulást személyesen az irodában vagy szentmisék után a sekrestyében. Kérjük a híveket, hogy anyagi hozzájárulásukkal támogassák egyházközségünket!

Hirdetéseink

Bérmálkozás lesz a tavasszal. A 10-11. osztályos csoport készül erre, de aki szeretne bérmálkozni a nagyobb ifjúságból és a felnőttek közül, az Márton atyánál jelentkezzen szeptember végéig.

A kerületi plébániák szervezésében **Ifjúsági Bál** lesz október 3-án, pénteken este 7-től a Szemere-telepi plébánia Don Bosco Házában.

Papírgyűjtést hirdetünk meg most az ősszel is a családi programok támogatására. Kezdjétek gyűjteni az újságokat. Szeptember vége felé hirdetni fogjuk, mikortól lehet hozni.

Idén is indul felnőtt kezdő hittan-csoport, ahová azokat a felnőtteket hívjuk, akik most ismerkednek keresztény hitünkkel vagy szeretnék azt elmélyíteni, akár nincsenek is megkeresztelve. Ez a hittan kéthetente (az év páros heteiben), hétfőn este 1/2 9-től lesz. Aki ismer a környezetében ilyen érdeklődő felnőttet, kérjük, hogy hívja meg őt ebbe a csoportba. Az első összejövetel szeptember 15-én lesz.

A nyár elmúltával újra indul a plébánián a **Baba-mama klub**. Minden szerdán reggel 1/2 10-től 1/2 12-ig várjuk a kisgyermekes anyukákat a Cserkészházba beszélgetésre, találkozásra.

A tanév kezdetén nagy szeretettel hívunk újabb hittanosokat a ministránsok közé a szentmisék és az oltár szol-

gálatára. Szeretnénk ministránsavatást is tartani a jövőben.

A **Nyugdíjas Klubot** minden második hétfőn reggel 8-tól 1/2 11-ig tartjuk az év páros heteiben, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket, imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre. Az első alkalom szeptember 15-én lesz.

Néri Szent Fülöp nevét viselő gitáros ifjúsági énekkarunk szeretettel várja a régi és új énekkarosokat. A próbák időpontja vasárnap reggel 9-től a plébánián. Az énekkar honlapja:

www.nerifulopkorus.atw.hu

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és főünnepeken:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 órakor, pénteken este 6 órakor.

Péntekenként az esti szentmise után egy órás **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 7-től fél 8-ig).

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Gyóntatás: A hétköznap reggeli szentmisék előtt. Vasárnap a reggel 8 és esti 6 órai szentmisék előtt. Minden pénteken du. 1/2 6-től 6-ig. Egyéb esetekben a plébánossal egyeztetve.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmálkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu). *Felelős kiadó:* Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczka@freemail.hu.

Internet: www.communio.hu/pestszentimre